

Arrest

nr. 126 091 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FERMONT, die loco advocaat M. TAETS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 9 september 1972.

Op 11 juni 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Nederlandse onderdaan.

Op 29 november 2013 wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) uitgereikt. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.06.2013 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornaam: T. (...)

Nationaliteit: Nigeriaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: W.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- twee verklaringen op eer door derden dd. 26.08.2013 en 02.09.2013 mbt de aangehaalde relatie tussen betrokkenen: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- enveloppe, afgestempeld in Nigeria op 25.04.2013, met onleesbaar adres: dit document heeft geen enkele link met de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter ervan.

Er werden geen andere bewijsstukken voorgelegd.

Tevens blijkt uit de gegevens van het Rijksregister dat betrokkene en de referentiepersoon op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

He recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM + artikel 17 van Richtlijn 2003/86)”*.

Het middel zoals aangevoerd in de synthesesemorie luidt als volgt:

“Uit artikel 8 EVRM volgt dat de Belgische Staat dit fundamenteel recht niet zomaar kan ontkennen. De Staat miskent artikel 8 EVRM wanneer ze verzoeker een toelating tot verblijf ontkent. Deze maatregel is immers niet noodzakelijk in een democratische samenleving en staat niet in verhouding tot de doelstellingen vermeld in artikel 8.2 EVRM.

Dat er effectief sprake is van een gezinsleven, blijkt reeds uit het feitenrelaas: verzoeker heeft in 2010 mevrouw D. (...) leren kennen, met wie hij sindsdien een relatie heeft en met wie hij inmiddels twee jaar (sinds december 2011) in België (sedert mei 2013 wettelijk) samenwoont.

Door hem een recht op verblijf te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt deze gezinsband verscheurd, hetgeen een inbreuk betekent op artikel 8 EVRM door de Belgische Staat. Door de uitvoering van de bestreden beslissing staat immers vast dat het familieleven effectief en minstens voor een redelijk lange periode (van onbepaalde duur!) onmogelijk gemaakt zal worden!

Bovendien is het voor partijen onmogelijk hun gezinsleven elders uit te oefenen. De wettelijk samenwonende partner van verzoeker verblijft legaal in België en heeft hier bovendien een vaste (fulltime) job. Ook haar familie woont in België, meer bepaald in dezelfde gemeente (W. (...)). Verzoeker werd inmiddels opgenomen in deze familie. Beiden hebben amper nog banden met hun land van oorsprong, zijnde Nigeria (zijn partner heeft trouwens al geruime tijd de Nederlandse nationaliteit).

Verweerder oordeelt toch wel zeer kort door de bocht waar zij van mening is dat door het loutere feit dat de partner van verzoeker in België werkt, dit nog niet betekent dat het voor haar niet mogelijk is om verzoeker tijdelijk te vergezellen naar zijn land van herkomst. Ten eerste is 'tijdelijk' hier vrij relatief, aangezien het niet te voorspellen is hoe lang de procedure in Nigeria zal duren vooraleer verzoeker de nodige documenten en visa ter beschikking zal hebben. Bovendien verliest verweerder uit het oog dat de partner van verzoeker de Nederlandse nationaliteit heeft en zij vooraleer zij verzoeker zou kunnen vergezellen naar Nigeria eveneens een visum nodig heeft (hetgeen gepaard gaat met de nodige kosten), terwijl zij niet eens weet hoe lang zij in Nigeria zullen moeten blijven vooraleer verzoeker in het bezit wordt gesteld van het vereiste visum voor België. Verzoeker wijst er nogmaals op dat zijn partner een vaste fulltime job heeft in België en deze job (terecht) niet zomaar op het spel wenst te zetten door maanden verlof te moeten nemen...

Bovendien gaat verweerder er automatisch vanuit dat aan verzoeker een visum zal worden uitgereikt. Dit is nochtans geen zekerheid.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de bestreden beslissing zonder twijfel een inmenging betekent in het gezinsleven van verzoeker!

Daarnaast staat het buiten kijf dat verwerende partij geenszins is overgegaan tot het uitvoeren van een 'fair balance'-toets, hoewel dit nochtans vereist is door het EHRM (in geval van een eerste toelating tot verblijf, quod in casu). In casu is er duidelijk sprake van een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en die van de Belgische Staat anderzijds.

"In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). (...)

Verwerende partij wist nochtans, of had minstens moeten weten, dat de bestreden beslissing kon raken aan het recht op gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. In casu werd er geen nauwkeurig onderzoek gedaan van de situatie om de belangen af te wegen, nu duidelijk geen rekening gehouden werd met het gezinsleven van verzoeker:

- verklaringen van kennissen worden terzijde geschoven om reden dat deze verklaringen zagezegd niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden, zonder dat verweerder zelfs maar enige poging heeft ondernomen om hun waarachtigheid te controleren!

- ook uit de envelop die aan hun beiden is geadresseerd blijkt dat zij al langer samenwonen dan de datum waarop zij wettelijk zijn gaan samenwonen.

(zie ook verder: Tweede middel)

Indien verzoeker het land dient te verlaten wordt zijn recht op gezinsleven onnodig geschonden, dit in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 17 van de richtlijn 2003/86, zodat hij gedwongen gescheiden zal leven van zijn partner die in België een verblijfsrecht heeft.

Kwestieuze beslissing is niet proportioneel tussen het beoogde doel en het recht op gezinsleven.

De bestreden beslissing dient dan ook op grond van dit middel te worden vernietigd."

3.1.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het eerste middel het volgende op in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM + artikel 17 van de Richtlijn 2003/86).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verwerende partij laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het louter feit dat de partner in België werkt, betekent niet dat het voor haar niet mogelijk is om de verzoekende partij tijdelijk te vergezellen naar het land van herkomst.

Bovendien hebben betrokkenen onvoldoende aangetoond dat er sprake is van een duurzame relatie.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve benadrukt de verwerende partij nogmaals dat het EHRM reeds oordeelde dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De verwerping van verzoekers aanvraag heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij van zijn partner wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Art. 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 dd. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Terwijl ook de verwijzing naar artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG niet dienstig is.

“Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voorts stelt de Raad vast dat de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoeker toont dit echter op geen enkele manier aan.” (R.v.V. nr. 93 729 van 17 december 2012)

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar Nederlandse partner om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij wettelijk samenwoont is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij poneert slechts dat de bestreden beslissing haar verhindert een gezin te vormen met haar partner in het Rijk, doch toont in casu niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de persoon met wie zij stelt een gezin te vormen, alsnog een gezin te vormen in het Rijk, mits zij via de geijkte procedures van de vreemdelingenwet een legaal verblijf in het Rijk aanvraagt in het kader van een gezinshereniging. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. Het loutere gegeven dat haar partner tewerkgesteld is in België maakt niet dat deze haar niet zou kunnen vergezellen naar het land van herkomst. Een eventuele tijdelijke scheiding leidt nog niet tot de vaststelling dat artikel 8 van het EVRM is geschonden te meer geen afdoende bewijzen zijn aangevoerd dat het gezinsleven reeds lang bestaat. Ten dien einde is al dus niet bewezen

dat de verzoekende partij en haar partner meer dan een jaar samenwoonden voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien belet niets de verzoekende partij als nog een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen nu inmiddels zij meer dan een jaar wettelijk samenwonen. Er dient benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Evenmin wordt aangetoond dat de verzoekende partij niet (tijdelijk) zou kunnen afreizen naar haar land van herkomst en beperkt zij zich tot louter beweringen. De verzoekende partij beperkt zich tot een bloot betoog waar zij stelt dat zij amper nog banden zou hebben in het land van herkomst doch toont dit op geen enkele concrete wijze aan.

De tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). De bestreden beslissing strekt er niet toe het eventueel bestaand gezinsleven te beletten en verbiedt de verzoekende partij niet in het herkomstland haar gezinsleven verder te zetten. Niets belet de verzoekende partij terug te keren mits naleving van de wettelijke bepalingen. De verzoekende partij en haar partner wisten dat het voortbestaan van hun gezinsleven precair was gelet op het illegaal verblijf van de verzoekende partij. De Raad wijst erop dat een wettelijke samenwoonst op zich de verzoekende partij niet ontslaat van de verplichting haar in regel te stellen met de verblijfswetgeving. Dergelijke relatie doet niet van rechtswege een verblijfsrecht ontstaan. Aangaande het privéleven voert de verzoekende partij geen concrete elementen aan. In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat minstens het gezinsleven van haar partner is geschaad, wijst de Raad erop dat deze geen partij is in het geding.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de verklaringen van kennissen en de envelop die aan zichzelf en haar partner zou zijn gericht, en zij verwijst naar het tweede middel, kan verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel, namelijk onder punt 3.2.3.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert tenslotte in de hoofding van haar middel de schending aan van artikel 17 van richtlijn 2003/86, doch de Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/69, § 1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht, is onontvankelijk. Ten overvloede wijst de Raad erop dat een richtlijn slechts directe werking heeft in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99.794, RvS 30 juli 2002, nr. 109.563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de omzetting niet op correcte of op onvolledige wijze geschiedde, zodat zij zich niet (langer) kan beroepen op de richtlijn 2003/86.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel zoals aangevoerd in de synthesesamenvatting luidt als volgt:

“Artikel 40bis, §2, 2° Vw. stelt dat partners dienen aan te tonen een duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het bewijs ter zake kan met alle middelen van recht worden geleverd.

Verzoeker heeft via getuigenverklaringen genoegzaam aangetoond dat hij al sedert december 2011 (en met andere woorden minstens één jaar) onafgebroken in België samenwoont met zijn partner, mevrouw D. (...).

Minstens kan uit de verklaringen worden afgeleid dat ze reeds in oktober 2011 geruime tijd een koppel waren, aangezien mevrouw D. (...) verzoeker toen aan haar familie heeft voorgesteld als zijnde haar partner. Dat ze elkaar daarna drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal minstens 45 dagen betreffen, staat buiten kijf nu de enveloppe (stuk 6) – afgestempeld op 25.04.2013 – was gericht aan hen beiden, waaruit kan worden afgeleid dat ze toen reeds samenwoonden. De motivatie dienaangaande in de bestreden beslissing is dan ook kennelijk onredelijk waar men stelt dat de enveloppe geen enkele link zou hebben met de aangehaalde relatie tussen verzoeker en mevrouw D. (...)!

Hoewel in de bestreden beslissing expliciet verwezen wordt naar deze getuigenverklaringen d.d. 26.08.2013 en 02.09.2013 (“Betrokkene legt volgende bewijzen voor: twee verklaringen op eer door derden d.d. 26.08.2013 en 02.09.2013 mbt de aangehaalde relatie tussen betrokkenen:...”) werpt verweerster (volkomen onterecht!) in haar nota op dat dit aanvullende stukken zijn waarvan de gemachtigde geen kennis had op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Aangezien de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar deze getuigenverklaringen, staat dan ook ontegensprekelijk vast dat verweerster weldegelijk kennis had van deze getuigenverklaringen bij het nemen van haar beslissing!

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Verzoeker heeft minstens een begin van bewijs aangebracht en men had hem minstens de gelegenheid moeten bieden dit verder aan te vullen, alvorens een beslissing te nemen en hem een recht op verblijf te weigeren. Bovendien staan de contactgegevens van elke getuige duidelijk vermeld op hun verklaring. Hierdoor konden ze bereikt worden voor het verschaffen van bijkomende inlichtingen en kon men op die manier de geloofwaardigheid van hun verklaringen nagaan.

Indien verweerster twijfelde aan de feitelijkheid en waarachtigheid van deze verklaringen, had zij weldegelijk de mogelijkheid gehad om de verklaringen aan een onderzoek te onderwerpen om zo na te gaan in welke mate de door de familie en kennissen van verzoeker afgelegde verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat verweerster de neergelegde verklaringen onderzocht zou hebben, wel integendeel.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. (RvSt. 18 september 1984, nr. 24.651, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., “Geschillen van Bestuur”, 43)

In casu werd duidelijk nagelaten dit te doen, waardoor de bestreden beslissing werd genomen met een miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er werd bovendien geen nauwkeurig onderzoek gedaan van de situatie om de belangen af te wegen, nu duidelijk geen rekening gehouden werd met het gezinsleven van verzoeker:

- Waar verzoeker zijn relatie aan de hand van verklaringen van kennissen tracht aan te tonen, wordt dit terzijde geschoven om reden dat deze verklaringen zogezegd niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden, zonder dat verweerster zelfs maar enige poging heeft ondernomen om hun waarachtigheid te controleren!

Ook uit de enveloppe die bij de aanvraag werd gevoegd (stuk 6) blijkt dat verzoeker al langer met mevrouw D; (...) samenwoont dan de datum waarop zij wettelijk zijn gaan samenwonen, nu deze aan hun beiden is geadresseerd. In tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld, is het adres weldegelijk leesbaar (...), woonplaats van verzoeker en diens partner).

Uit de bestreden beslissing blijkt daarnaast dat de verwerende partij het verzoeker in feite onmogelijk maakt om bewijzen voor te leggen van zijn duurzame en stabiele relatie. Dit is niet zorgvuldig en niet redelijk te verantwoorden.

Verzoeker woont al sedert december 2011 samen op hetzelfde adres met zijn partner. Verzoeker verbleef op dat ogenblik illegaal in België en kon zich bijgevolg niet officieel laten inschrijven op dit adres. Dit maakt het uiteraard niet evident om bewijzen voor te leggen van hun relatie uit deze periode.

De door verzoeker neergelegde getuigenverklaringen zijn gedetailleerd en bewijzen weldegelijk het stabiele en duurzame karakter van zijn relatie. De beoordeling zoals gemaakt door verweerster mist dan ook iedere redelijkheid door deze verklaringen niet in overweging te nemen.

Uit het voorgaande blijkt tevens dat het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 EVRM werd geschonden. Zoals hoger reeds aangetoond, werd namelijk geen rekening gehouden met de hechte gezinsband tussen verzoeker en zijn partner.

De bestreden beslissing dient dan ook op grond van dit middel te worden vernietigd.”

3.2.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het tweede middel het volgende op in haar nota:

“Aangezien de verzoekende partij als tweede middel de schending opwerpt van:

- art. 40bis, § 2, 2° Vreemdelingenwet,
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij haar concrete kritiek bestaat eruit dat de door hem voorlegde stukken incorrect werden beoordeeld door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. De verzoekende partij legt ook nog bijkomende stukken voor die de duurzame aard van zijn relatie moeten ondersteunen.

De verzoekende partij haar beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.”

In casu heeft de gemachtigde moeten vaststellen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de wettelijke voorwaarden vervuld zijn, reden waarom het verblijf van meer dan drie maanden hem werd geweigerd.

In de bestreden beslissing wordt terecht het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40 bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- twee verklaringen op eer door derden dd. 26.08.2013 en 02.09.2013 mbt de aangehaalde relatie tussen betrokkenen: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- enveloppe. afgestempeld in Nigeria op 25.04.2013, met onleesbaar adres: dit document heeft geen enkele link met de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter ervan. Er werden geen andere bewijsstukken voorgelegd. Tevens blijkt uit de gegevens van het Rijksregister dat betrokkene en de referentiepersoon op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. He recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

De verzoekende partij poogt voor te houden dat zij wel aan de voorwaarden voldoet, en voegt aan zijn verzoekschrift aanvullende stukken toe (zo bv. Getuigenverklaring van de heer C.P. (...)) dewelke hij evenwel niet heeft overgemaakt aan de gemachtigde en waarvan deze aldus geen kennis had op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing.

Aan de gemachtigde kan vanzelfsprekend niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd nopens elementen die de verzoekende partij niet heeft aangebracht t.a.v. de gemachtigde doch dewelke pas voor het eerst aan het verzoekschrift tot nietigverklaring worden gevoegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Voor het overige toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing onredelijk zouden zijn.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat hij sedert december 2011 op hetzelfde adres woont, maar niet officieel werd ingeschreven gelet op zijn illegale status, en het aldus niet makkelijk is om bewijsstukken aan te brengen, merkt verweerder op dat zulks niet wegneemt dat de verzoekende partij bijzonder weinig stukken kan voorleggen m.b.t. de vermeende duurzame relatie.

Bovendien is het niet logisch dat de verzoekende partij stelt enkel verklaringen te kunnen voorleggen niettegenstaande de relatie sinds december 2011 zou bestaan.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de verklaringen niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst. De verwerende partij verwijst naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld:

“Daarnaast is het onmiskenbaar zo dat vanuit getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen uitmaken gelet op het gesolliciteerd karakter van deze getuigenverklaringen.” (R.V.V. nr. 53 964 van 28 december 2010)”

En

“ Wanneer men bij de aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden duidelijk doet kennen dat bepaalde documenten binnen een bepaalde tijdsperiode moeten worden overgelegd, mag derhalve uit dit verzoek tot vervollediging van het dossier redelijkerwijze worden afgeleid dat men op het ogenblik van het indienen van de aanvraag de mening was toegedaan dat deze aanvullende stukken noodzakelijk waren om tot een correcte feitenvinding te komen. De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoekster al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie zij haar verblijf aanvraagt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag niet gedateerde foto's en enkele verklaringen van derden voorlegde ter staving van haar beweerde duurzame relatie. Verzoekster kan niet voorhouden dat verklaringen van derden wel objectief zijn en eigen verklaringen niet, aangezien verklaringen van derden eveneens een gesolliciteerd karakter kunnen vertonen en de verwerende partij onmogelijk de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen kan nagaan. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet stelde dat verklaringen van derden sowieso niet objectief zijn, doch enkel dat de voorgelegde verklaringen van derden niet op hun objectiviteit kunnen beoordeeld worden. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij dat zij oordeelde, nadat zij bijkomende bewijzen had opgevraagd en dus reeds had laten uitschijnen dat de aangebrachte stukken onvoldoende waren als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van ten minste één jaar met haar partner, dat niet gedateerde foto's en verklaringen van derden onvoldoende zijn om de duurzaamheid en de stabiliteit aan te tonen van een relatie van 1 jaar met de burger van de Unie in functie van wie verzoekster haar aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden indiende.” (R.v.V. nr. 35.672 van 11 december 2009)

De bestreden beslissing is geheel terecht genomen, en ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, omkleed.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij verwijst naar de deugdelijke en uitvoerige motieven van de bestreden beslissing, waaruit allerminst blijkt dat deze onredelijk zou zijn tot stand gekomen.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid,

oordeelde dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.”

3.2.3. artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, die op 11 juni 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart indiende, de volgende documenten overmaakte voor het nemen van de bestreden beslissing om het duurzame en stabiele karakter van haar relatie aan te tonen:

- een uittreksel uit het vreemdelingenregister daterend van 6 september 2013 waaruit blijkt dat de verzoekende partij wettelijk samenwoont met haar partner F.N.D. en dat deze wettelijke samenwoning geregistreerd werd op 18 juni 2013;

- een handgeschreven verklaring van C.D. en C.P. daterend van 2 september 2013 waarin gesteld wordt dat zij sinds oktober 2011 op de hoogte zijn van de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner;

- een handgeschreven verklaring van J.J. daterend van 26 augustus 2013 waarin hij verklaart dat hij de verzoekende partij en haar partner kent sinds december 2011;

- een kopie van een envelop afgestempeld op 25 april 2013.

Nazicht van deze documenten leert dat de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht stelt:

“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- twee verklaringen op eer door derden dd. 26.08.2013 en 02.09.2013 mbt de aangehaalde relatie tussen betrok- kenen: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- enveloppe, afgestempeld in Nigeria op 25.04.2013, met onleesbaar adres: dit document heeft geen enkele link met de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter ervan.

Er werden geen andere bewijsstukken voorgelegd.

Tevens blijkt uit de gegevens van het Rijksregister dat betrokkene en de referentiepersoon op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.”

De verzoekende partij laat na met haar betoog de conclusie van de verwerende partij met betrekking tot de voorgelegde verklaringen te weerleggen.

Zij toont niet aan hoe uit verklaringen het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar in de zin van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet blijkt nu de aanvraag werd ingediend op 11 juni 2013 en uit de verklaringen slechts blijkt dat de verzoekende partij en haar partner pas in oktober of december 2011 gekend waren als koppel, zodat de wettelijke voorwaarden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag onmogelijk vervuld konden zijn, los van de vaststelling van de verzoekende partij dat de verwerende partij verkeerdelijk gesteld heeft in haar nota dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet in kennis was gesteld van de getuigenverklaringen. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt in het verzoekschrift blijkt hieruit niet dat zij minstens 1 jaar ononderbroken samenwoont met haar partner omdat – los van de vraag welke bewijswaarde kan worden toegekend aan de verklaringen van kennissen – niet over samenwonen wordt gerept. Het feit dat zij sinds anderhalf jaar voor het indienen van de aanvraag een koppel zouden vormen, volstaat niet. Het feit dat de contactgegevens van de personen die een verklaring hebben afgelegd in hun verklaring vermeld worden, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Bovendien blijkt uit het uittreksel van het vreemdelingenregister dat de samenwoning pas geregistreerd werd na het indienen van de aanvraag.

Daargelaten de vaststelling dat een melding van twee namen op een kopie van een enveloppe nog geen samenwoning aantoont, blijkt uit dit stuk niet – en de verzoekende partij toont dit evenmin in concreto aan – hoe deze het bewijs levert dat de verzoekende partij en haar partner elkaar driemaal hebben ontmoet met een totaliteit van 45 dagen. Voorts dateert de stempel op de enveloppe van 25 april 2013, hetgeen de verwerende partij overigens uitdrukkelijk vermeldt in de bestreden beslissing, zodat hieruit niet het bewijs kan blijken van een duurzame en stabiele relatie van tenminste 2 jaar en evenmin kan aantonen dat de verzoekende partij en haar partner al een jaar samenwoonden voor de aanvraag die van 11 juni 2013 dateert. Waar zij stelt dat zij sinds december 2011 op het grondgebied verbleef maar zij zich niet officieel kon laten inschrijven op haar adres zodat het niet evident is bewijzen voor te leggen van de relatie, wijst de Raad er vooreerst op dat niets haar belette eerder een aanvraag in te dienen of stappen te ondernemen zich in regel te stellen, hetgeen verwacht kan worden van vreemdelingen die wensen toegang te verkrijgen tot het Rijk en er wensen te verblijven. Voorts kon zij het bestaan van een duurzame stabiele relatie in de zin van de wet op andere manieren aantonen dan door het aantonen van een 'officiële inschrijving', gelet op de verschillende mogelijkheden die de wet voorziet.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij als partners 1 jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste 2 jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag 3 maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen voorafgaand aan de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Voorts komt het in casu de verwerende partij niet toe bijkomende documenten op te vragen nu het de verzoekende partij toekomt haar aanvraag te ondersteunen met de nodige stukken en bewijzen. De Raad wijst er op dat de bewijslast in het kader van een aanvraag voor een langdurig verblijf op de aanvrager rust en dat van hem verwacht kan worden dat hij alle nuttige inlichtingen en stukken verschaft. De verzoekende partij kan de verwerende partij in casu niet verwijten geen verder onderzoek te voeren, minstens laat zij na de conclusie van de verwerende partij omtrent de voorgelegde stukken met haar betoog te weerleggen. Zij toont overigens niet aan met welke gegevens geen rekening zou zijn gehouden.

Bovendien kan er op gewezen worden dat de verwerende partij de verzoekende partij bij haar aanvraag uitdrukkelijk heeft verzocht om bewijzen van een relatie van minstens 2 jaar over te leggen, zoals blijkt uit het aanvraagformulier (bijlage 19ter). Verder toont de verzoekende partij niet aan welke andere stukken zij zou hebben voorgelegd waaruit de verwerende partij zou kunnen besluiten dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. Zij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat het haar onmogelijk werd gemaakt om bewijzen voor te leggen voor het bestaan van een duurzame en stabiele relatie.

De verzoekende partij toont verder ook niet aan dat de verwerende partij, bij het beoordelen van de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, op grond van andere regels of beginselen een uitgebreider onderzoek had moeten voeren naar de concrete omstandigheden waarin zij zich bevindt. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in

Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). Voorts moet worden benadrukt dat de rechten van de verdediging en de hoorplicht, in zoverre de verzoekende partij deze geschonden acht, zonder uitdrukkelijke bepaling in administratieve procedures enkel van toepassing zijn in tuchtzaken zodat in casu enkel kan worden geconcludeerd dat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat bestond bij het nemen van de bestreden beslissing (RvS 31 januari 2012, nr. 8036 (c)).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het komt de verzoekende partij toe, zoals hoger gesteld, de nodige bewijzen, minstens indicaties, kenbaar te maken aan de verwerende partij nu zij ter gelegenheid van haar aanvraag erop gewezen werd dat bewijsstukken dienden te worden overgemaakt betreffende de relatie tussen de verzoekende partij en de te vervoegen persoon. De verzoekende partij voert verder geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken, zodat haar grief samenvalt met het voorgaande, te meer in casu de verzoekende partij geenszins aantoonde dat bijkomende uitnodigingen tot het voorleggen van bewijzen de bestreden beslissing vermogen te wijzigen. Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN